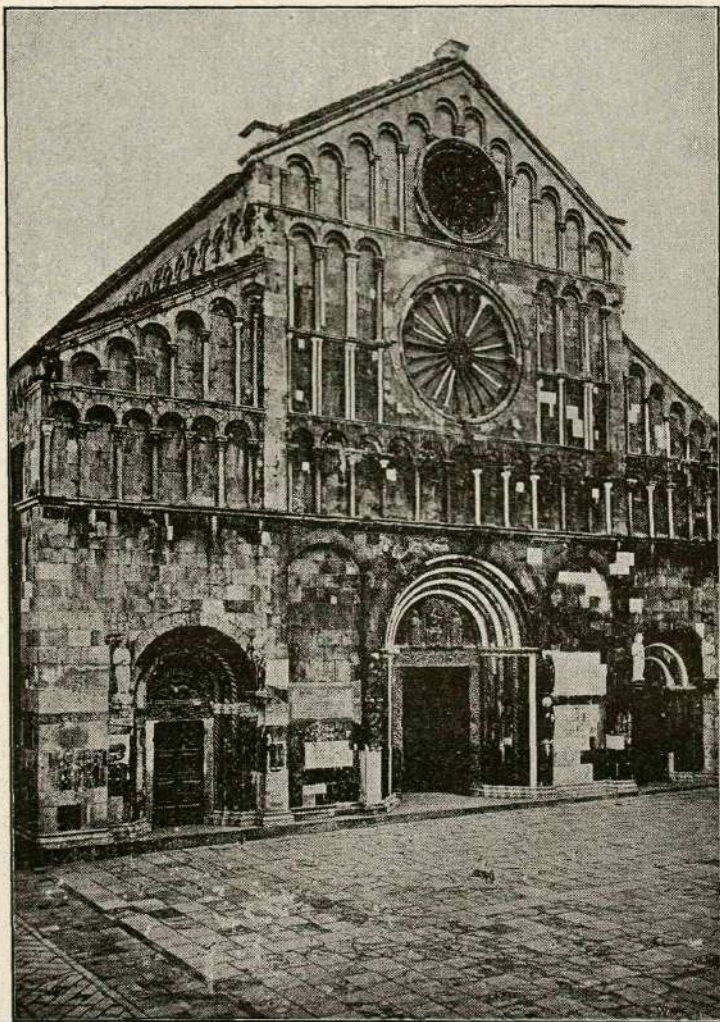

Na ladji mi je pravila pozneje ena Angležinj, kako majhno se čuti vedno v teh cerkvah. Mogoče, da je tako pri vsakem, a ne vem, meni se zdi, da se čutim v njih vendar vedno tudi velikega in močnega. Naš dom je tukaj, zato stojimo tukaj krepko. Del moči onega velikega in mogočnega, ki mu služimo, se zliva tukaj tudi v nas, v naše

KATEDRALA V ŠIBENIKU.

srce, v naše misli. Stojimo tukaj na tleh, majhni sicer in slabi, a srce se dviga nad kupolo, misli kipé v višave, do neba, nič omahujočega, nič slabotnega ni v njih...

Na prekrasni terasi malo nad morjem stoji veličasten spomenik slovitega Nikole Tommasea. Porojen 9. oktobra leta 1802. v

„DOM IN SVET“ 1904. ŠT. 12.

Šibeniku je živel v Benetkah, kot begun na otoku Krfu, v Turinu in v Florenci, kjer je umrl 1. maja 1874. Bil je pesnik, zgodovinar, filolog, estetik, politik, velik govornik, neustrašen zagovornik trpečih in zatiranih. Dasi je pisal večinoma italijansko, je bil v srcu veren Slovan in je ostal do smrti v duševni zvezi z velikimi sinovi svojega naroda, z Babukičem, Kukuljevičem in Vrazom.

V hrvaščini si je oveko-večil svoje ime z duhovitimi aforizmi o vseh mogočih vprašanjih, z „Iskricami“. Če je slišal v tujini še v starih dneh, ko je bil že slep, svoj materski jezik, se je razjokal vsakokrat od srčne ginjenosti. Domovini je želel srečo in prostost. Leta 1848. je pisal hrvaškemu narodu: „Iz okova kujte mače, a iz jarma štape za obranu. Vi, toliko vremena zgrbljeni, dignite se. Pleme slovansko, uzet češ mjesto izabrano medju velikim narodima... Bog je naroda s nama!“

Da, to je tolažba, da je še Bog narodov z nami Jugoslovani, ker bi sicer morali obupavati v težkih dneh, ko nimamo prijateljev na zemlji, in nam oni, ki bi nas morali ljubiti s hvaležnostjo in bi morali skrbeti za nas z očetovsko skrbjo, dajejo kamena, ko prosimo kruha, nam vračujejo s posmehom našo ljubezen in našo zvestobo, ki smo jo kazali v težkih in nevarnih dneh... Samotna skala sredi morja smo. Hej, naj butajo valovi ob nas, naj se penijo v onemogli jezi in besnem sovraštvu! Mi² stojimo. Zimzelen smo, vijoč se ob krepkem zidovju. Vedno zeleno je naše upanje, zaupanje v neražrušno skalo, ki se je oklepamo: Bog narodov ostani z nami!